

Ενδοοικογενειακή βία: Οι θάνατοι 2 εφήβων μπορούσαν να αποτραπούν, λέει η εισαγγελέας

Μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί, σύμφωνα με την εισαγγελέα, η οποία εντόπισε μια σειρά από λάθη και αβλεψίες από πολλές αρχές.

Ο Jack Edwards, 15 ετών, και η αδερφή του Jennifer, 13 ετών, δολοφονήθηκαν στις 5 Ιουλίου 2018, όταν ο πατέρας τους John Edwards ακολούθησε την κόρη του στον δρόμο της από το σχολείο.

Η πολιτειακή εισαγγελέας της ΝΝΟ Teresa O'Sullivan προχτές διαπίστωσε ότι η αστυνομία δεν προχώρησε σε έρευνες που ήταν εύλογο ότι έπρεπε να γίνουν, αφού η μητέρα των παιδιών, Olga, είχε αναφέρει περιπτώσεις κακοποίησης και παρακολούθησής τους από τον Edwards το 2016 και το 2017.

Το προσωπικό του μητρώου όπλων, που δεν είχε λάβει επίσημη εκπαίδευση, στη συνέχεια απέτυχε να αναγνωρίσει το μακρόχρονο μοτίβο ενδοοικογενειακής βίας του Edwards όταν του έδινε διάφορες άδειες για αγορά όπλων και οπλοχρησία.

Η εισαγγελέας είπε ότι ο Edwards είχε σχηματίσει την πρόθεση να δολοφονήσει τα παιδιά του έως τον Απρίλιο του 2018, όταν απέκτησε το δεύτερο πιστόλι του. Όπως είπε, αναμφισβήτητα οι θάνατοι των

Το προσωπικό του μητρώου όπλων, που δεν είχε λάβει επίσημη εκπαίδευση, στη συνέχεια απέτυχε να αναγνωρίσει το μακρόχρονο μοτίβο ενδοοικογενειακής βίας του Edwards όταν του έδινε διάφορες άδειες για αγορά όπλων και οπλοχρησία.

παιδιών και η αυτοκτονία της μητέρας τους τον Δεκέμβριο του 2018 προκάλεσε αφόρητη δυστυχία σε πολλούς.

«Ωστόσο, το να περιγράφουμε το συμβάν ως τραγωδία σημαίνει ότι δίνουμε μια αίσθηση του αναπόφευκτου, ότι τίποτα δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς για να αλλάξει το αποτέλεσμα. Αντίθετα, τα αποδεικτικά στοιχεία που παρουσιάστηκαν ενώπιον αυτού του δικαστηρίου αποκαλύπτουν σαφώς ότι οι θάνατοι του Jack και της Jennifer

μπορούσαν να αποτραπούν».

Μεταξύ των 24 συστάσεών της, η κ. O'Sullivan ζήτησε την κατάργηση της διαδικασίας που επιτρέπει στους ανθρώπους να πυροβολούν επιτόπου («guns-on-the-spot»), την εκπαίδευση των αστυνομικών ώστε να περιλαμβάνει περισσότερα για την ενδοοικογενειακή βία, και τακτικούς ελέγχους των αστυνομικών αναφορών προκειμένου να διασφαλιστεί ότι συμμορφώνονται με τις καλύτερες δυνατές πρακτικές.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ Αγγελία θανάτου

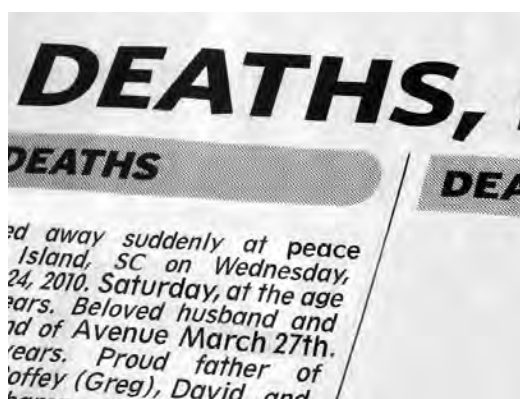
Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος

Είχε πολλά προβλήματα με την υγεία του. Νεφρά, όραση, καρδιά, χοληστερίνη... Ποτέ σ' αλήθεια δε θυμόταν ν' απαριθμώσει στους γιατρούς, κάθε φορά που τον ρωτούσαν, όλα τα φάρμακα που έπαιρνε καθημερινά, ήταν τόσα μα τόσα πολλά... Ήταν όμως που άρχισε και να ξεχνάει κάπως, πια... Ίσως και να παραιτείται απ' τη ζωή...

Τα τελευταία χρόνια, στους γιατρούς τον έτρεχε η γυναίκα του. Δυσκολεύονταν να οδηγήσει ο ίδιος... Μια μέρα, τον έφερε και στο νοσοκομείο. Του ζήτησε να καθίσει σε ένα κεντρικό σημείο για να τον βρει εύκολα και αυτή συνέχισε την προσπάθεια αναζήτησης χώρου στάθμευσης για τ' αυτοκίνητό τους. Πολύς ο κόσμος που μπινοβγαίνει στα νοσοκομεία κάθε μέρα, δε βρίσκεις εύκολα να παρκάρεις κοντά. Αν μάλιστα μεταφέρεις άρρωστο, ή ηλικιωμένο άνθρωπο, τότε, τα πράγματα ζορίζουν.

Τη μέρα που η κυρά Στέλλα έφερε το Γιάννη της στο νοσοκομείο, γινόταν χαμός. Καλός ο καιρός, πολλά τα ραντεβού στα εξωτερικά ιατρεία, μεσημεριανό διάλειμμα είχαν οι εργαζόμενοι, γινόταν χαμός! Και ξαφνικά, μέσα σ' αυτό το πολύβουο μελίσσι, ακούω μια γυναικεία φωνή να φωνάζει

«Περάσαμε πολλά. Χάσαμε και μεγάλο γιο σε τροχαίο στην πατρίδα. Αυτό μας σκότωσε. Όλα όμως μαζί τα περάσαμε στη ζωή. Είτε στην Ελλάδα, είτε στην Αυστραλία, λύπες και χαρές, όλα μαζί τα περάσαμε. Σπάνια να μαλώσουμε καμιά φορά, σα ζευγάρι. Είμαστε παντρεμένοι 60 χρόνια»

ανήσυχια το όνομά μου. «Κώστα, Κώστα, μήπως είδες το Γιάννη μου»; Δεν τον είχα δει, έψαξα να τον βρω μέσα από τον υπολογιστή, αλώνισα όλους τους διαδρόμους του νοσοκομείου, τελικά τον βρήκα! Μεγάλη η ανακούφιση και η χαρά της. Μεγάλη η αγάπη, αλλά κι ο σεβασμός στο Γιάννη της. Αυτόν το σεβασμό τον έδειχνε με κάθε τρόπο. Τον καταλάβαιναν ακόμα κι οι πέτρες...

Με τον κυρ Γιάννη συναντηθήκαμε ξανά μετά από μήνες. Πάλι στο νοσοκομείο. Δεν είχε έρθει μαζί του η κυρά Στέλλα εκείνη τη μέρα. «Σ' αγαπάει πολύ η γυναίκα σου κυρ Γιάννη», του είπα. Αν και το ήξερε, έλαμψαν τα μάτια του από χαρά! «Την έκλεψα Κώστα! Την αγαπούσα και την έκλεψα!», μου είπε γεμάτος χαρά και περ-

φάνια. «Ήταν 16 χρονών όταν την έκλεψα κι εγώ 24! Πήρα μια σκάλα, πήρα και τον κουμπάρο μας κι ένα βράδυ που έλειπε ο πατέρας της, πήγα σπίτι της και την έκλεψα! Την είχα μέσα στο δικό μου σπίτι ένα μήνα χωρίς να την πειράξω. Έναν μήνα, Κώστα! Πρώτα παντρεύτηκα στην εκκλησία με παπά και με κουμπάρο και μετά την πείραξα», ανέφερε, ενθουσιωμένος τα παλιά με μια απέραντη γλύκα στο πρόσωπό του. «Περάσαμε πολλά. Χάσαμε και μεγάλο γιο σε τροχαίο στην πατρίδα. Αυτό μας σκότωσε. Όλα όμως μαζί τα περάσαμε στη ζωή. Είτε στην Ελλάδα, είτε στην Αυστραλία, λύπες και χαρές, όλα μαζί τα περάσαμε. Σπάνια να μαλώσουμε καμιά φορά, σα ζευγάρι. Είμαστε παντρεμένοι 60 χρόνια», συμπλήρωσε.

Εγώ αυτά τα ηλικιωμένα ζευγάρια Ελλήνων μεταναστών τα ζηλεύω. Κυρίως όμως τα θαυμάζω. Τόση έγνοια, τόση τρυφερότητα, τόση αγάπη ο ένας για τον άλλο, μετά από 60 ολόκληρα χρόνια συνύπαρξης! Υπάρχουν αυτά; Μπορούν να γίνουν αυτά στις μέρες μας; Αναρωτιέμαι ώρες ώρες... Άλλες εποχές, άλλη πάστα ανθρώπων και σχέσεων, απαντώ στον εαυτό μου. Στεναχωρήθηκα. Στεναχωρήθηκα πολύ προχτές, όταν έφτασα στις αγγελίες θανάτου, ξεφυλλίζοντας την εφημερίδα.